

KEMAL SELÇUK • Cemiyet Kaçkını

KEMAL SELÇUK 1971'de Bursa'da doğdu. Öyküleri 1991'den başlayarak *Yenigün*, *Biçem*, *Yeni Biçem*, *Düşlem*, *Üçüncü Öyküler* ve *Adam Öykü* dergilerinde yayımlandı. 1999'da Gönen Belediyesi'nin düzenlediği Ömer Seyfettin Öykü Yarışması'nda birincilik ödülünü aldı. 2002'de *Ağaç Adamlar* adlı öykü kitabı yayımlandı. *Ay Aşkları*, *Hüznün Kantosu*, *Yeniyetmeler* ve *Başkaldırılmadan Yaşamaksa Hayat* adlı romanları Doğan Kitap'ta yayımlanan Selçuk'un, *Kurşuni* adlı son romanı 2008'de Metis Yayınları'ndan çıktı. Selçuk, Bursa'daki bir medya kuruluşunda kültür-sanat editörlüğü yapıyor.

İletişim Yayınları 2323 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 388

ISBN-13: 978-975-05-1981-9

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Deve Kaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

KEMAL SELÇUK

Cemiyet Kaçkını

DESENLER *Deniz Karagöl*

1

Hayatlarını birbirlerinden daha iyi roman yazdıklarına inanarak –en azından biri için kesindi bu– geçiren iki eski arkadaşın yanıldıklarını düşündükleri anlar da olmadı değil. Bu anlarda gerçek, parlayıp sönmüştü. Gözün açılıp kapanışı kadar denebilecek bu *hakikati kavrayış* anından sonra –yine en azından biri için– kaldıkları yerden yola devam etmişlerdi. Bu satırların yazılma nedeni sayılabilecek Makbule içinse ancak şu söylenebilir: Otuz yıllık derin uykunun en az uyanı o olmasına rağmen, o da uyanamamıştı.

Oğuz ile Kerim, bir Bursa baharında, Tuz Pazarı'nın hemen altındaki okunmuş kitap satılan tezgâhların önünde tanışmışlardı. Sait Faik'in *Havuz Başı*'sına önce uzanan Kerim olmuştu. Oğuz sonradan, asılı kalan elini ve Kerim'in hafifçe gülümseyişini hatırlayacak, talihin seçimini ta o zamandan kimin için yaptığını anlayacaktı. Ama biz yine o pazar gününe, Özal rüzgârının Çankaya'nın Şişman'ına dönüşmediği, iki arkadaşın bıyıklarının henüz terlediği mutlu ve mesut çağlarına dönelim.

Kapalı dükkânların önündeki tezgâhlarda bekleyen onca kitap arasından kaptırdığı kısmetini başka yerde bulabilir miydi? İri suratlı bu tıknaz köylünün elindeki kitabın açık mavi renkli kapağına acı acı baktı Oğuz. Lacivert ceketinin altına siyah süveter giyen ve bunlara hiç mi hiç uymayan kadife pantolonunu kışından bir türlü çıkarmayan Kerim'e ilk hıncını, martuların ve balıkçıların efsane yazarı olarak gördüğü Sait Faik'le duymuştu. Okuyacaksa bile gidip bir köy romanı alması gereken Kerim, hiç hak etmediği kitabı tutuyordu elinde.

Pazarlık etmeden onluğu çıkarıp uzattı buğulu bakışlı, sakallı kitapçıya. Uzaklaşmak üzereyken:

“Bunu okumak için geç kaldım belki. Ama ne yapacaksın işte; ziraatı bitiren birinden ne beklersin ki?”

Sesi inanılmaz melodik geldi Oğuz'a. Köylüden böylesine tatlı, dostça bir konuşma beklemiyordu. Kara gözlerine düşen ikinci güneşiyle kanı kaynadı birden ona.

“Okumak için geç kalmak yoktur,” dedi çatallı, kavgaya hazır sesiyle.

“Ya yazmak için?” dedi Kerim.

Yalvaran, dokunsan ağlayacak adama “Onun için de öyle,” dedi çatık kaşlarıyla. Otokrat duruşunu bozmaya hiç niyeti yoktu.

“Yaa,” dedi Kerim minnettar yüz ifadesiyle. Kalın parmaklarıyla kitabı sıkı sıkı tutuyordu.

Abasıyanık, onu iskeleden iter miydi; şöyle kalın bir odunla? Neden olmasın –ne yani, o dolma parmaklarla kalemi tutup yazacak mısın yoksa?

“Hikâye çiziktiriyorum.”

Mahcup bakışlarını indirmişti.

“Ben de,” dedi Oğuz, “öyküler yazıyorum.”

“Sahi mi?”

Kerim'in yüzüne şaşkınlıkla bakıyordu Oğuz. Çünkü bu

kavruk yüzlü tombulun gözleri dostça parlıyordu. Dudağının üzerini kapayan siyahlığın kömür isisi olduğuna inandı bir an. Köylünün dudakları hazla aralanmıştı.

“Yayınladın mı hiç?”

Ona öykü dedirtmeye kararlıydı:

“Ne yayınladım mı?”

“Hikâye canım.”

“Hikâye değil, öykü yayınladım. Yayınladım değil, yayınladım.”

Kerim’in biçare aklı gitti geldi.

“Öykü işte.”

“Ha şöyle, öykü yazılır, hikâye anlatılır. Televizyonda yayınlanır, dergide yayımlanır.”

“Basılır,” diye miyavladı Kerim.

“O da olabilir.”

Patronun kim olduğunu ilk günden Kerim’e öğreten Oğuz, bu çömezi yanında gezdirebileceğini anladı.

“İşte benimkiler de *Yeni Sesler* dergisinde basıldı.”

“*Yeni Sesler* mi?” diye iç geçirdi Kerim. “İsim, isim neydi?” diye atıldı.

“Oğuz Bayrak,” dedi gururla.

Oğuz’un üst dudağındaki titreyişi gördü Kerim. Güneş bir an Bursa semalarından, sahne ışıklarını aratmayan bir ayrıcalıkla bu iki edebiyat heveslisinin üzerine yağdı.

Teksas-Tommiks’ten kuponla biriktirildikten sonra tezgâha düşen ansiklopedilere, altmışların ve yetmişlerin el üstünde tutulan romanlarından iç gıcıklayıcı dergilere kadar her şey o gün, evliyalar şehrinin yüzü suyu hürmetine bu buluşmanın tanığı oluyordu. Az şey değildi bu. Kerim de Sönmez olan soyadını bağışladığında, romanın ilk sahnesi tamamlandı. Daha doğrusu, romancılar ülkesindeki cinlere haber salındı.